

De storm gestild...

Heeft u de stem van Jezus al gehoord in je leven. Elke keer als de Heere je hier brengt, hoor je de stem van Jezus. Maar heb je ook geluisterd naar Zijn stem, er gehoor aan gegeven? De discipelen hebben een tijdje geleden ook de stem van Jezus gehoord: "Volg Mij." Ze hebben geluisterd. Ze zijn Hem gevolgd. Nu klinkt alweer de stem van Jezus (vers 35): "*Laten wij overvaren naar de overkant.*" Jezus heeft werk te doen aan de overkant, zo begint deze geschiedenis.

De Heere Jezus neemt hier weer het initiatief. De discipelen nemen hier niet het initiatief. Gelukkig niet. Want dan zouden ze spijt hebben gehad. Dat zouden ze nooit hebben gedaan. Als ze toch eens wisten in welke storm ze zouden komen. Als de Heere zegt: "*We gaan overvaren.*" Dan is er geen keus voor ons. Al loopt je levenschip bijna over, dan is het aan Hem om dat te bepalen. In dit alles is Hij onze Meester. Hij is onze Heere en Koning. En wij hebben Hem te volgen naar Zijn Woord.

Als je Jezus volgt dan krijg je zelfs de garantie mee dat je in stormen terecht komt. Je kunt er verzekerd van zijn. Als de Heere Jezus aan boord van je levenschip is, dan zul je wat meemaken aan beproevingen en verzoeken. Eerst liep de vaart nog rustig. De discipelen waren nog vol van de woorden van hun Heiland. Samen met de schare hadden ze geluisterd naar die indrukwekkende preken. Maar dan ineens, een stormachtige wind. Ze worden meer en meer een speelbal van wind en water. Ze zijn bang! Doodsbang!

Is dat niet een kenmerk van een beproeving? Een beproeving is niet dat je een paar tegenvallers hebt. En met wat kracht er weer over heen komt. Maar beproevingen gaan over de rand heen. Dan zeggen we met psalm 42; "**Daar Uw golven. Daar Uw baren.**" Ze komen over me heen om mijn ziel bang te maken. Dan voel je hoe machteloos je in zelf bent. Zeker als je de dood in de ogen kijkt. Dan komt de bange vraag in je hart op: "Waarom moet het nou zo gaan?" De Heere Jezus heeft voor hen die vaarweg gekozen. Hij was het toch die vroeg om over te varen? Dat hebben ze gedaan. En nu dit.

En Jezus, hij slaapt. Precies op het moment dat het zo kritiek wordt. Ten einde raad kruipen ze druipend nat naar Jezus toe. Daar was nou het wachten op. Dat de discipelen de emmers en de roeispanten gingen loslaten. Eindelijk geven ze het zelf-doen op. Toen de nood, doodsnoed werd. Toen werd het de hoogste tijd om naar Jezus te gaan. Is dat geen schets van ons leven? Is dat geen schets van de Bijbel over ons? Eerst zelf zo lang mogelijk volhouden.. Wat is het moeilijk om te erkennen dat je het zelf niet meer kan. We lopen niet zo snel naar Jezus toe, Er zijn soms wat golven en stormen nodig om dat eens te erkennen. We houden liever zelf het bootje drijvend, maar toch kan de nood van je leven je ertoe dwingen om hartstochtelijk te roepen. Dat de stormen je te machtig zijn en dat je op een zinkend schip Jezus gaat wekken. Dat is dan het enige wat voor ons overblijft. En de discipelen waken Hem. En dan komt hier weer het moment voor Zijn leerlingen dat ze alles uit handen moeten geven. Als een hulpeloze én hopeloze komen de discipelen naar Hem toe. "**Wij vergaan.**" Hoort u dat? Want dat is de allergrootste nood die er in doorklinkt. "*Bekommert U Zich er niet om.*" In hun wekroep klinkt een stil verwijt naar hun Meester toe. Het verwijt is misplaatst. Maar het is o zo begrijpelijk. Want als water en wind samen spannen om ons in de diepten te doen verzinken. Dan krijgen we ook het gevoel: God is er niet bij. Hij slaapt.

Wij vergaan. Wat een dwaasheid van de discipelen. Wat is het ongeloof toch dwaas. Denk je nu écht dat de mensen in Kapernaum de volgende dag zouden zeggen: "Jezus ging overvaren naar de overkant, maar Hij kwam nooit aan. Want Hij leed schipbreuk met Zijn discipelen." Maar wat voor dwaasheid in al hun roepen ook doorklinkt. Met deze kreet maken ze Jezus wakker. De Heere Jezus wordt door een rammelend gebed gewekt. Niet gewekt door de bulderende orkaan. Ook niet door golven die over Hem spatten, maar door de noodschreeuw van Zijn leerlingen. Die dringt zo diep door in Zijn ziel, dat Hij gelijk wakker is. Dat is zo mooi. Want u denkt misschien al jaren, mijn stem bereikt Hem toch niet. Laat ik me maar stil houden en Hem met rust laten. Maar dat moet u niet doen. Want de Heere Jezus is erop gaan liggen om gewekt te worden. Net als een moeder die slaapt, haar kind is ziek, maar ze wordt gelijk wakker als het kind hoest. Ze is op het geluid van haar kind gaan liggen. De Heere Jezus is erop gaan liggen om gewekt te worden door Zijn discipelen. En zo is Jezus nog steeds. Ook als u met tranen van zorg tot Hem de toevlucht neemt. Dan is Hij gelijk klaar wakker. Roept u zo wel eens om Jezus? *Geef mij Jezus of ik sterf. Want buiten Jezus is geen leven, maar een eeuwig zielsverderf.* In de erkenning, ik verga?

Later zegt Jezus het ook: waar was jullie geloof? Vanwaar de paniek. En waarom kwamen jullie niet eerder? Ja, de leerlingen kwamen wel zelf in actie. Maar er was geen geloof en daarom ook de paniek. Activisme is een vrucht van het kleingeloof. Dat is een enorm moeilijke les in ons leven. Daar doe je écht je hele leven wel over om daar iets van te verstaan.

“Bekommert u Zich niet dat wij vergaan?” Het is een klop op de deur van het hart van de Heere Jezus. Het is wel een beetje oneerbiedig bonzen. Daar zullen de discipelen zich later ook wel een beetje over schamen, voor dat wantrouwen, voor dat verwijt dat het Hem niet ter harte zou gaan.

“En Hij wakker geworden.” Hoort u het. Toen de discipelen op knieën lagen, toen stond Jezus op van Zijn slaap. Hier is de ommekeer. Hier wil Markus ons Jezus op het hoogste punt van onze gedachten krijgen. Toen Hij wakker werd, bestrafte Hij de wind. Het is de duivel die de storm over het meer laat vallen. Daarom bestraft Jezus de wind. Zo Jezus richt zich met één Koninklijk Woord tegenover die boze machten. Hij zegt tegen de zee: “Zwijg. Wees stil.” In het Grieks staat letterlijk: wees genuilkorfd. Net zoals je bij een grommende hond een muilkorf omdoet. Wees stil. Christus alleen legt de zee het zwijgen op. En dan? Alle elementen van de natuur zwijgen en ze luisteren naar Jezus. De wind stopt gelijk. Je kan niets meer voelen van de orkaankracht. Geen zuchtje wind is meer te voelen. Christus bestraft de zee. Dan is de zee stil.

Maar Christus kan niet alleen stormen tot bedaren brengen om ons heen, maar ook in ons. Hij kan de grote stormen het zwijgen opleggen. Ook de storm in je eigen ziel. Hij spreekt zo vaak het machtswoord tot een geplaagd hart. “Komt allen tot Mij en Ik zal rust geven, hoe groot de storm ook mag wezen in je hart.” Als we naar Jezus’ stem horen dan gaan de woorden echt niet langs je heen. Dan geeft de Heilige Geest een krachtige beving aan je hart. Dan wordt het stil en vredig. En dat doet Hij telkens weer. Het is een groot voorrecht om Jezus te volgen op een schip.

Maar als je werkelijk met Jezus in de boot zit krijg je ook te maken met correcties. Ja, zelfs met bestraffingen. Want nu komt er een ernstige vraag aan Zijn discipelen: “Waarom bent u zo angstig? Waar is het geloof?” Het grootste gevaar waren niet de golven of de wind, maar het grootste gevaar in de storm was het ongeloof. Heeft Jezus dan geen begrip voor hun angst en emotie? Voor hun aanvechting. Ja en nee. De Heere Jezus neemt het nooit op voor het ongeloof. Daarom gaat Hij hun geloof versterken door hun ongeloof te bestraffen. De Heere Jezus bestraft hier het ongeloof en versterkt het geloof. We mogen niet alleen naar onze omstandigheden kijken, maar we moeten ook op Jezus zien. Jezus zegt als het ware: “Is Mijn Evangelie dan geen waarheid?” De Heere Jezus ontdekt ons er aan dat we ongelovige mensen zijn.

Paulus maakte eens een schipbreuk mee. Maar Paulus riep voor het schip verging: *Heb daarom goede moed, mannen. want ik geloof God, dat het zo zal zijn als het mij gezegd (Hand.27)*. Dat is andere taal. Wie van ons heeft dat ook ooit ervaren dat je zei: “God, U sluimert en slaapt. Het geloof is bij mij weg. De kracht van het Woord is er niet. De beloften van Jezus, ze zijn weggewaaid.” En als alles weg is, dan zegt de Heere tegen ons: “Zie je nou wat je in jezelf bent.” Dan leer ik mezelf weer kennen. Dan weet ik, geloof is altijd een gave van God. En dat is een levenslange les die de Heere met ons gaat.

En dan zeggen de leerlingen tegen elkaar, onder de indruk van Zijn woorden en daden: “Wie is toch Deze, dat zelfs de wind en de zee Hem gehoorzaam zijn?” **Wie is toch deze?** De discipelen zijn weer vervuld met vrees. Eerst bevreesd voor hun leven. Maar nu bevreesd voor de Goddelijke Jezus. Die het gebruik van de zee doet bedaren. God staat nu zo dichtbij. Als beginnend leerling wisten ze al enigszins wie Hij was. De Meester, de Zoon des Mensen, de Zoon van God. Alleen ze hadden nog niet door hoe heerlijk, hoe verheven Hij was. Nu overvalt hen ontzetting. Ontzag en eerbied. Geen angstige vrees, maar wel ontzetting over Zijn Goddelijke heiligheid.

Wie is toch deze? Is het niet de Voleinder van het geloof? Want de Vader heeft nooit van deze Mens gezegd: “Waar is toch Uw geloof?” Zelfs toen de toorn van God over Hem stormde. Ja, zelfs toen al Gods golven en baren over Hem heengingen. Jezus geloofde tot het laatste einde. Nu is deze Mens onze reddingsboei geworden. Het is zeer goed op Jezus’ stem uit te varen. Wanneer en waarheen Hij wil. Het is goed wat U bepaald. Door de stormen van het leven, moeten we leren alleen op Jezus te vertrouwen, ook als Hij voor ons gevoel slaapt. Jezus, Hij is de God van hemel en aarde. Aan Hem is de zee en wind gehoorzaam. Is dat geen troost? Ook in de eindtijd, als de eindstrijd aanbreekt.

Als later die grijze, oude visser Johannes op het eiland Patmos iets van die heerlijke toekomst mag zien, dan schrijft hij vol verwondering op: “Ik zag een nieuwe hemel en een nieuwe aarde; want de eerste hemel en de eerste aarde waren voorbijgegaan en de zee was niet meer.” **De zee was niet meer.** Aan alle stormen en boze krachten maakt God een einde. Op de nieuwe hemel en op de nieuwe aarde zijn de stormen van het leven voorbij. Daar zal de rust volmaakt zijn. Daar zal het stil zijn van verwondering. Zo komen we veilig aan de overkant, omdat Jezus met ons meevaart!